

Levá s pravou - pravá s levou

Levák – již samo to slovo napovídá, že je to člověk, který provádí levou rukou činnosti, které ostatní lidé (prý „normální“) dělají rukou pravou. Tím bychom to mohli považovat za vyřízené. Ovšem tak jednoduché to zase není. Dnes se již na leváka nepohlíží jen jako na zrcadlově obrácený protějšek praváka. Za označením levák, se skrývá mnohem více – přece jenom trochu jiný člověk. Pojem levoruký označuje zcela jiný typ člověka. Být levák totiž neznamená jen to, že naše levá ruka je dominantní – a právě tohle spousta lidí nechápe. Dokud tohle nebude lidem jasné, bude to vypadat ve společnosti s přístupem k levákům občas trochu špatně.

Proč je pitvat a deptat nesmyslnými dohady o původu jejich nasměrování? Čím více se do přirozeného života vlévá diagnostiky a nevědomých interpretací, tím hůř pro citlivou levákovu duši a nejen pro ni.

Něco na těch levácích být musí – jsou tady, jsou mezi námi a jsou naprosto normální. Rozlišme je jen na dvě skupiny – leváky nepřeucené a přeucené a nechme jim volné pole působnosti pro jejich originální život. Drtit je všemi těmi diagnózami a posudky je naprostý „zločin“ proti nim.

Ve světě praváků působí leváci často nešikovně. Lidová mluva mimoto připisuje levákům ještě všechny možné nepříjemné vlastnosti, jako třeba nespolehlivost a neupřímnost atd., a tím trpí leváci mnohem víc, než svým vlastním leváctvím. Je politováníhodné, že k tomuto názoru přispěla i sama věda – existuje totiž řada psychologů a neurologů, kteří lehkomyšlně tvrdí, že leváci jsou náchylnější k alkoholismu, astmatu, senné rýmě, homosexualitě, cukrovce, nespavosti, sebevraždám, kriminalitě a dokonce ke slabomyslnosti a dřívější smrti. Pokud by leváci skutečně měli trpět všemi těmito nedostatky současně, byl by zázrak, že ještě nějakí existují.

Leváctví se dnes nevyskytuje v populaci ani méně či více než před sto, tisíci nebo desetitisíci lety. Být levák je totiž úplně normální jev. Nevěříme-li tedy na zázraky, můžeme z toho vyvodit jediný závěr: **obraz, který si lidé dělají o levácích, je mnohem více určován představami o levé a pravé straně, které máme ve svém myšlení hluboce zakořeněny, než vlastní skutečností.** Faktem je, že existují leváci i praváci a vzájemně se od sebe odlišují.

Rozený levák má v pravorukém prostředí možnosti svoji levorukost využít k růstu vlastní osobnosti nebo se mu přizpůsobit nebo vlivu pravorukého prostředí podlehnout. **Jak to s malým levákem nakonec dopadne, o tom rozhoduje hlavně způsob výchovy a podpora okolí.** Rodiče a vychovatelé mohou k levorukému dítěti zaujmout různé stanovisko. Buď budou jeho levorukost (a vše, co s ní souvisí) záměrně a cílevědomě rozvíjet a podporovat, nebo nechají levoruké dítě prostě bez povšimnutí i bez potřebné výchovné péče o rozvíjení levoruké aktivity. Pokuste se vlastními silami či s dopomocí vytvořit pro svoje levoruké děti to správné ovzduší, ať se může stát jejich leváctví zdrojem „hrdosti“ a podporou talentů, které jsou s ním spojeny.

Náš svět je stvořen pro praváky. Počínaje telefonními budkami, nástroji, automobily, přes fotoaparáty či pánské spodky až po pravidla stolování a podávání ruky při pozdravu. Nahlas nevyslovená norma zní: vpravo je správně. Odkud se tento postoj vzal? Proč píše devadesát

procent populace pravou rukou? Když pomíneme historický vývoj a události, které na tuto preferenci měly vliv a všemožné mýty, které si můžete přečíst v knihách a různých článcích, myslím si, že..... Část z těch devadesáti procent jsou totiž přeučení leváci, kteří to v určitém okamžiku museli nebo chtěli „vzdát“. Pokud by se udělal podrobný hromadný screening, věřím, že by výsledek byl plus minus 50% leváků a 50% praváků, z nichž z každé skupiny by se našlo i hodně těch, co používají ruce obě. To je výsledek, ke kterému se jednou doberou i odborníci, kteří jsou ve svém zkoumání „fungování mozku“ ve fázi dítěte v plenkách.

Je potřebné cíleně podpořit leváky, aby dokázali se svým leváctvím zacházet sebevědomě a pravákům usnadnit, aby levákům lépe rozuměli. Oběma skupinám pak poskytnout přirozenou sondu do odlišností, které je spojují v jeden podporující a respektující se celek. Spoluprací jeden s druhým se tak učíme vnitřní osobní integritě, která lépe odhalí **odkládání přirozených vnitřních impulsů**, které se po čase **neobejde bez důsledků** a projeví se iluzorním vnímáním okolí a svého postavení v něm. To má pak vliv na zdraví, na vztahy s partnerem, s dětmi, v pracovní oblasti....

Možnosti vnímání jsou bohaté a tak je pojdme používat. Sáhňeme do svého balíčku talentů a použijeme i ty, o kterých ještě ani netušíme, za které se zatím tak trochu stydíme nebo nemáme odvalu je ukázat světu. Proč jezdit stále ve starých vyježděných kolejích? To už umíme. Což se takhle dát volným prostorem mimo trať. Tam, kde to neznáme..... Pojdme se spolu se svými dětmi učit jinému pohledu na svět a života v něm..... a možná ještě něco navíc. Jsme stvořeni pro mnohostrannost. Jednostrannost není naší doménou, i když svět se tak tváří.